

oktober 2016

Atlantik 2016

Francoska Gvajana

1. oktober 2016, sobota

Jacare - Saint Laurent du Maroni (9. dan)

Pa smo doma! V naši dobri stari EU. Saj, za kaj drugega to niti ni dobro, telefonija je pa poceni. In se zapeljeva blizu Cayenne in se priklopiva in govoriva. Ampak. Nič ne internetava. Hic! Internet ne dela. Poskusim vse živo, pa nič. Kličem za pomoč domov, pa nič. Eno uro visim na telefonu s Telekomovim call centrom, pa nič. Ah, ja. Vklapim Inmarsat ... hja, ta pa dela. In zabeljeno računa tudi! Pa ni druge.

Veter se dviguje in ob štirih sva pri Iles du Salut, Zdravih otokih, bi to lahko prevedel. Koliko so bili zdravi za Papillona, si lahko samo mislim. Vetra imava 6 Bf in polno genovo se spravim pospraviti. Do polovice gre, potem pa nič več. Ufff... Trudim se na vse kriplje, celo Vesno vključim v reševalno akcijo. Pri vetru, ki ga imava in plapolanju jadra je preveč hrupa, da bi se slišala iz premca v kokpit. Zavijeva v vetrno senco otoka in se trudim, da bi ga zvil, pa ne gre. Dokler. Dokler ne vidim, da se je jadro ovilo okoli podigača spinakerja. A-ja-ja-jaaaah! V sekundi je rešeno.

Priveževa se na bojo, ponoči tukaj ni turističnih bark in nikogar ne motiva. Zavetrje je dobro, se pa okoli ovinka vali val in se pošteno se rolamo. Za nekaj ur bo, toliko da povečerjava in malo počijeva, potem greva dalje. Tudi veter se bo v drugem delu noči malo umiril. Sem se bova vračala drugič. Če se bova...

2. oktober 2016, nedelja

Jacare - Saint Laurent du Maroni (10. dan)

Ob enajstih zvečer izplujeva, vetra je precej manj in ko po nekaj miljah obrneva v pravo smer, ga je navideznega pet ali šest vozlov, točno od zadaj. In yanmarko prede dalje...

Vplutje je rahlo triki pa še brazilska bio nafta lahko kadarkoli pokaže svoje zobe. Tri različne navtične karte nimajo skoraj nobene skupne točke. Jure mi pošlje seznam waypointov (četrti varianti), ki se na precej mestih ne ujemajo s stanjem v naravi (peta varianti). Hic! Za povrhu piše v pilotu, da je globina 4m pri high tide. Brez podatka ali gre za spring ali neap. High tide je tako lahko skoraj 3 metre ali pa samo 2 m. Vedno, ampak res vedno, je te podatke potrebno podajati pri spring low tide. Ah, ja... Globin torej ne poznam. Pika. Od safe water marka do marine imam 27 milj, torej vplujem od oseki, da bom plul s tokom. Najbolj kritičen del je na začetku in takrat je tudi bibavica na svoji spodnji točki. No, vse se je končalo brez težav, vode nikjer ni bilo manj kot 2,6 m - torej tudi podatek o 4 m ne drži. Toliko o kartah in pilotih za plovbo po rekah.

Maroni, tretja največja južnoameriška reka in tudi mejna reka med Francosko Gvajano in Surinamom, je barve Milka mlečne čokolade. Svetlo rjava barva vode se razlikuje od barve podobnih rek, ki je drugod bolj blatno temno rjava. Enaka je pa prosojnost vode, nič. Zanimivo, po bregovih ni svinjarije, očitno v džungli ob zgornjem toku ne živi veliko ljudi.

Kakorkoli, v marini je sidran Yolo. Prijetno presenečenje. Takoj se pozdravimo, pomagajo nama pri privezu na bojo in nato v kokpitu na Mali popijemo kar nekaj piva, medtem ko nama delita napotke za Francosko Gvajano. Z Jasonom nato v jadrlnem klubu nadaljujemo. Prvo pivo je gratis. Lepo. Ostale plačava. Okolica je spet lepa, luštne mulatke so čisto nekaj drugega kot zavaljene Brazilke. Ko želim plačati, punca prijavi pet, pa ji rečem, da sva jih popila šest, ker sva vedno naročila po dva hkrati, In mi računa potem štiri, ker dva sta gratis. Ampak, tiste sem itak že odštel, ji povem. Pa se ji ne da dopovedati, računa dve manj in pika. Hja, lepota in pamet res ne gresta vedno nujno skupaj...

3. oktober 2016, ponedeljek**Saint Laurent du Maroni**

Prva današnja naloga je klic v telekomov call center. Tokrat mi strumno povedo, da pač podatkovnega roaminga v Francoski Gvajani nimajo. Fant v soboto očitno ni nič vedel. Torej: Mobitelovo simko ven in nekaj drugega not. Najprej pa v marino urejat ogled izstrelitve. Celo dopoldne se pinkponkamo - bo šlo ali ne bo šlo? Vmes narediva francosko enostaven clear-in ter popijeva kar nekaj tekočine. Pri kosilu naročiva liter in pol vode in eno pivo. Za oba. Res je vroče! Popoldan kupiva Digicelov prepaid net in spet sva omrežena ter ponosna člana svetovnega kiber prostora. V trenutku je urejeno, eden redkih fantov v podobnih trgovinah, ki je točno vedel, kaj mu je narediti. In ura je že pet popoldan, ko nama končno povedo, da je registracija za ogled izstrelitve urejena. Papirje dobiva jutri, upam, da res! Še flaška in klepet na Yolu, pa je dan mimo.

Saint Laurent du Maroni je čisto drugačno mesto (ali bolje: velika vasica), kot sva jih vajena iz špansko-portugalskega dela Južne Amerike. Kot bi bil na Karibih! Beli Francozi vladajo, rumeni Kitajci služijo s trgovino in črni ... hmmm ... črni uživajo v lenarjenju in trošijo podarjeni denar matere Francije. V primerjavi z ostalim delom Južne Amerike (z izjemo Coritibe) je tudi precej manj razlupano in zasmeteno. Celo z angleščino se da preživeti brez večjih zapletov. Zgradbe so zanimive, arhitektura je - karibska. Sedaj že lahko rečem, da mi je to bolj všeč, kot recimo Olinda - pa naj bo ali pa ne bo zadeva vpisana na Unescov seznam.

4. oktober 2016, torek**Saint Laurent du Maroni - Kourou - Saint Laurent du Maroni**

Danes gre zares, ni se za igrati z usodo. Odhod avtobusa je ob dvanajstih, midva pridingirava na Yolo ob deveti uri in pol. Na kavico in čvek in čez eno uro pridingiramo skupaj na obalo. Za vsak slučaj malo prej. In klepetamo, zbiramo papirje, jih zberemo, trikrat preverimo, če imamo potne liste in se ob pol dvanajstih spravimo v avtobus. Napetost se viša. ESA v sodelovanju z Materjo Francijo organizira VIP avtobus, ki nas pobere pred marino in odpelje v 150 km oddaljen Ariespace Center. Zastonj. Tako prevoz, kot tudi vse ostalo. Kdo že plačuje davke v EU? Smo to mi? Ameriška posadka Yolo se nama cel čas smeji, ker se vozijo za najin denar. V Cape Canaveralu podobno turo pošteno zaračunajo.

Pa se zgodba ne razplete tako lepo, kot se je začela. Pripeljemo se do vstopne točke, kjer se nam pridruži vodička, vstopi na avtobus in razloži, tudi v angleščini, "Launch is postponed for 24 hours". Razumljivo, brez obrazložitve. Na koncu le še doda "See you tomorrow, same place, same time". Hic! Pa se obrnemo in odpeljemo domov. 150 km. Najprej smo bili potniki sicer začuden, zakaj organizator ni telefonsko preveril situacije, da se ne bi po nepotrebnem vozili 300 km, pa smo hitro zložili logiko: telefonski klic stane nekaj (deset) centov, avtobus je zastonj. Odločitev je bila torej čisto razumska.

Dan pred nama je v Saint Laurent du Maroni prispel jadralski reli iz Trinidada in marina je izredno socialna te dni. Nocoj je organiziran BBQ, tudi midva sva vabljeni, čeprav nisva na reliju. Vendar. Vetra je precej, toka v reki še več, valovi so zmešani in na dingiju bi bila verjetno precej poškopljena. Ni nama za tako vrsto mokre avanture, raje se odpoveva prijetnemu večeru. Družila se bova jutri. Današnji večer preživiva delovno.

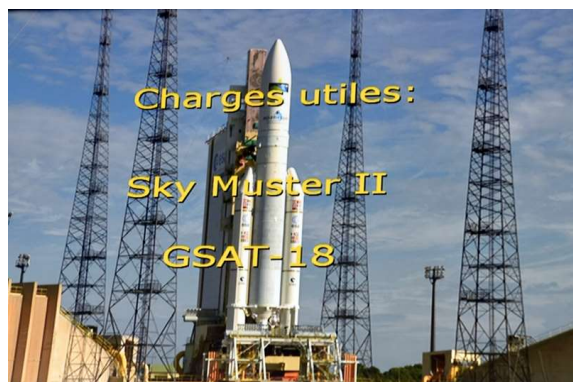
5. oktober 2016, sredo**Saint Laurent du Maroni - Kourou - Saint Laurent du Maroni**

Najprej na ogled zaporov, kjer je nekaj časa prebil tudi Papillon. Ni, da bi ponavljal. Še posebej ne z istim vodičem. Možakar je sicer zatrdil, da govori angleško, vendar poslušalci nismo delili njegovega mnenja. Potem pa nazaj v marino, da se pripravimo na včeraj obljubljeni "see you tomorrow, same time, same place". Ampak. Sam naju pričaka z veselo novico: danes je štrajk prevoznikov. In kaj to pomeni za nas? Da ni prevoza v Kourou, ni organiziranega ogleda izstrelitve in ni možno priti na VIP tribuno. A-ja-ja-jaaaaah! Sovražim sindikat prevoznikov. Malta, Kapverdi, Hrvaška, Brazilija, Francoska Gvajana - v povprečju enkrat letno nama je ta sindikat delal sive lase in nepotrebne stroške.

Ok, če je štrajk, potem pa plan B. Takoj pocukava Davida za rokav, da najde rešitev. In jo. Rešitev je rentič. Rentakarovci niso v tem sindikatu. Ok, gremo ponj. Imajo ga, ampak, če ga vzameva za en dan, so kilometri omejeni na 200 (toliko je v eno smer do Kourouja), če ga vzameva za tri, so neomejeni. Odločitev je jasna, in plan B se spremeni v plan C. V naslednjih treh dneh si bova pač za isti denar ogledovala Francosko Gvajano.

Pobereva še Yolo za družbo in strumno na ogled. Ker so informacije o uri izstrelitve iz minute v minuto drugačne, raje vozim hitro. In, jasno, smo prezgodaj. No, počakati se da, da bo le izstrelitev, kot je treba. In je bila. Z vrha griča nad Kouroujem razgled niti ni bil tako slab, verjetno najboljši ne-VIP razgled. Izstreliščna ploščad je bila kot na dlani (le dlan je bila precej daleč). Odštevanje je potekalo brez prekinitve in ognjena puščica se je pognala proti nebu. In bela sled za njo. Nekaj minut, pa je bilo vse skupaj v vesolju. Na višini 150 km. Avstralski in indijski telekomunikacijski satelit sta se pol ure kasneje ločila in utirila vsak v svojo geostacionarno orbito. Vse je potekalo brez zapletov. Kako dolgočasno. Na skrivaj sem sicer upal, da bom posnel eksplozijo v zraku in da bodo goreči ostanki padali vse naokoli. Da se bom torej lahko

vnukom pohvalil, kako sem bil priča največji katastrofi v pisani zgodovini Zemlje (ona katastrofa, ki je potopila Atlantido, je bila pred tem). Pa ni bilo nič od tega... Kakorkoli, menda je bila to osemnosemdeseta zaporedna popolnoma uspešna izstrelitev Ariane. In ne glede na vse, vredna je bila ogleda. Once in a life time opportunity...

v pričakovanju izstrelitve smo lahko gledali na TV

to je muzej najprej smo mislili, da bomo tako blizu videli izstrelitev, pa zagledamo nešteto stavb okoli rakete :)

sedaj moje fotke, kolikor sem uspela uloviti v tem hitrem izstrelu, pa še zelo daleč je bilo

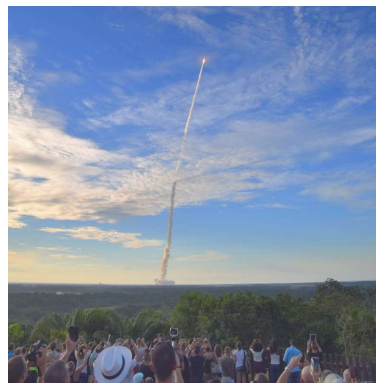

nobenega hrupa ni bilo slišati, šele potem, ko je bilo visoko v zraku je bil na kratko ropot

lepa vidljivost je bila v zraku

ne vem, če nas je bilo na hribčku kakšnih 100 ljudi, nič več ...

takole nam je šla nad glavo ... toliko o varnosti, če bi se kaj razletelo nad našimi glavami :)

vsi gledalci navdušeno ploskajo nad uspešno izstrelitvijo

to pa še uradni posnetek izstrelitve

...in tako visokooo nad nami ...

6. oktober 2016, četrtek

Saint Laurent du Maroni - Mana - Saint Laurent du Maroni

Zjutraj odpeljem Yolo na obalo, gredo v Surinam. Imamo dogovor: oni mi bodo prinesli tamkajšnji SIM, jaz jim bom poganjal generator. Sledi službeno delo in čiščenje sidrnega vinča ter na obali priklop na dober internet, uploadanje 1 GB ter obisk pošte. Spet je na poti nova pošiljka, tokrat v Slovenijo. Tista iz Slovenije je še vedno v Parizu. Hja...

Glede na to, da imava avto, si danes omisliva izlet. Najprej v džunglo k Indijancem. Gugl meni, da za 140 km potrebujeva dve uri. Ampak. Vsevedni Gugl tudi ne ve vsega. Gugl enostavno ni Bog in pika. Tam, kjer predvideva povprečno 70 km/h (povprečno, na razdalji 140 km!) je slaba 4x4 gozdna cesta in z najnim Renojčkom za prvih 20 km potrebujeva skoraj uro. No, po 20 km je odcep in (naivno) sem menil, da bo morda druga cesta boljša. Vendar. Odcep vodi v - džunglo. Komaj razpoznavne kolesnice preko grmovja. Mislim, da tudi običajni 4x4 tega ne bi zmoget, morda bi šlo s traktorjem ali goseničarjem. 100 km. Do normalne ceste je po tej poti skoraj 100 km. Če je, seveda, Guglu za verjeti, da cesta sploh je in da se ta gaza ne konča pred kakšno reko ali močvirjem. Obrneva, torej in se podava na plan B.

Namesto v džunglo, greva na obalo, v Mano. Mana v polinezijsčini pomeni vseobsegajočo dušo, v stari grščini pijačo bogov, kaj pa tukaj? Tukaj je to indijanska vasica s falami, hišami za druženje. Ja, prav takimi falami, kot sva jih videvala po Pacifiku. Kot bi bila na Samoi. Izredno zanimivo! Na koncu ceste je plaža, ki sva jo gledala z barke, ko sva vplula v reko. Obala je sicer čisto lepo urejena (le vsi lokali so ferme), morje je pa čokoladno mleko. Kjer sploh je morje. Tam, kjer ga ob oseki primanjkuje, je pa nekaj sto metrov širok pas blata. Pravega blata, takega, kot je na Balatonu.

Ob povratku v marinskem kafiču pridobiva še nekaj informacij, s posadko Duplicat se zmeniva za jutrišnji transfer in ugotoviva, da so nama z dingija ukradli kill cable. Nikoli do sedaj ga nisem pospravljaj, vendar sedaj vidim, da bo tudi to treba. Francozi, Južna Amerika ali bližina Karibov? Vsakega po malem, verjetno.

7. oktober 2016, petek

Saint Laurent du Maroni - Cayenne

Duplicatu sem dolžan večerjo za dva (dinner 42), dvakratni transfer na obalo. Prvi je bil brez ključa za avto. Natočiva bencin v avtoček in pozabiva natočiti vodo za pranje stekel, hic! Renojček je končno vrhunski avto, ima vse kar normalen človek potrebuje: volan, sedeže, cruise control in park senzorje. In še nekaj drugih samoumevnih stvari, kot na primer motor, luči in brisalce - ampak to imajo (skoraj) vsi avtomobili. Itak.

Srečno premagava gandarmerijski check point, si ogledava Sinnamary, ki izgleda z glavne ceste prav fletno, prevozi Kourou po dolgem in počez, se ustaviva v čendleriji, da popraviva včerajšnje krajo. V quinceleriji kupiva novo kuhinjsko pipo in še par malenkosti. Silicon tape, na primer. Pri hotelu na Punti se tudi sprehodiva - opoldan na ekvatorju (senca je le pod streho, navpični stebri je ne mečejo). In končno si na hitro (iz kafeterije) ogledava vesoljski muzej. Nemški varnostnik nama odsvetuje nakup vstopnic - saj sta od tukaj že vse videla pove v angleščini. Itak ga nihče od zaposlenih ne razume. In potem počasi zapustiva evropski vesoljski center, kjer vihra tudi (razcefrana) slovenska zastava.

Cayenne je prvo (in verjetno edino) mesto v Francoski Gvajani, ki se mu lahko reče mesto. S predmestji skupaj je nekako velikosti Ljubljane. Marina in čendlerija poleg marine naju zanimata. V čendleriji Vesna uspe kupiti japanke, ostalega za naju nimajo. Marina je pa - buhpomahej. Nabasana do konca in izpostavljena valu pomeni garancijo za rolanje. Je že bolje, da sva, kjer sva. Še pit stop v Križišču (po francosko Carrefour) za nakup hrane in nato v hotel in sprehod po starem delu mesta, kjer se Pr' Kitajcu dobi vse, tudi Paloma sekret papir. Cayenne je čisto spodobno mesto s kar nekaj starimi kolonialnimi stavbami. Morda niso tako stare ali tako lepe kot v Olindi, so pa zato zelo lepo ohranjene in vzdrževane. In niso počekane z grafiti in poscane. Če se mene vpraša, je to lepše. Je pa vseeno daleč od lepote Stare Ljubljane ali mariborskega Lenta. Večerja in pijačka in na zaslužen počitek v hotelček na rivi...

8. oktober 2016, sobota

Cayenne - Saint Laurent du Maroni

Po kavici se odpeljeva domov. Prej si še pogledava marino v Kourouju - še ena, v kateri me ne mika biti. In ob dvanajstih vrneva avto. Glede na ceno bencina, ki je z 1,49 evra za liter daleč najvišja v zadnjih letih, natočiva samo toliko, kot je minimalno potrebno, da kazalec pokaže "polno". Saj, točno toliko napolnjenega sva tudi dobila.

V marini naju čaka presenečenje. Čaka naju paket iz domovine. Včeraj je že prišel, čeprav je teta na pošti še dan prej zatrijevala, da je še vedno v Parizu. Poštariji, poštariji... Sedaj lahko izplujeva, kadar želiva. No, jutri še sigurno ne bova, pojutrišnjem je pa še tako daleč, da je nemogoče narediti tako dolgoročne plane.

Duplikat spet poskrbi za predingiranje, midva bova zvečer poskrbela za roštiljado, braai 44. Do večera je še nekaj ur, ki jih zapolniva s pospravljanjem, popraviljanjem in delom. Na Yolu poženem za dve uri generator, da se jim akumulatorji ne bodo preveč spraznili. To je tudi vse. Prevroče je za početi karkoli drugega.

Zvečer klepetamo ob hrani in jedači. Gosta podajata informacije o bližnji okolici, midva o Pacifiku. Sprejem je naravnan ravno obratno, logično.

9. oktober 2016, nedelja

Saint Laurent du Maroni

Nedelja je dan za delo. Cel teden sva odlašala, do jutri bi morala narediti. Pa žal ni šlo, torej bo delavni tudi še ponedeljek. Precej več dela je, kot se je zdelo na prvi pogled. Naša ljuba država...

Še en vroč dan. Ko se enkrat sonce postavi direktno nad glavo, ga ni junaka, ki bi lahko delal zbrano. Sam se lotim manj

zahtevnih del, zamenjam pipo v kuhinji. Pet minut dela in spet je vodovodna lajtunga brez silikonske opornice.

Domači otroci se kopajo v reki. Celo krdelo jih je, en bolj črn od drugega. Beli, kolikor jih sploh je, so v bazenu. V reki je vidljivost praktično nič. Kar niti ni tako slabo - vsaj ne vidiš krokodilov in piranh, staroselskih prebivalcev teh voda.

V največji vročini se spravim na obalo, na net. Z domovino imam video pogovor, downloadam nekaj zadev, surfam. Same podatkovno požrešne zadeve. Je že bolje, da koristim neomejen marinski net namesto dragega 3G.

Zvečer nama prične primanjkovati elektrike in v glavni vlogi spet nastopa generator. Tile računalniki so res neskončno požrešni. Zadnja kabina bo zaradi ogrevanja nenaseljiva, nocoj bom prespal na postelji v salonu. Pravzaprav bom prespal kar v kinu...

10. oktober 2016, ponedeljek

Saint Laurent du Maroni

Yolo javi, da se vrača v četrtek. Danes ne moreta kupiti surinamskih turističnih kart (lepše ime za vizo, ki jo lahko dobi vsak, če plača 30 evrov). Danes je namreč surinamski državni praznik in za državni praznik turisti niso zaželeni. Tako kaže. Torej tudi surinamski konzulat v sosednji ulici ne dela in torej tudi midva ne moreva kupiti turističnih kart. No ja, potem pa manjana. Danes tako ali tako ne bova še izplula, jutri torej tudi še ne. Verjetno bova počakala do četrтка, da dobiva tudi surinamsko simko.

Pozno dopoldan greva na obalo, topapat internet in v šoping. Kupim si nov brivnik, ki sploh ni bil tako drag, kot bi se za francosko deželo spodobilo. Pol ljubljanske betetejevske cene. Nekaj časa potem še vedriva na obali, ob dveh pa le nazaj na barko in počivat v senco. Kolikor je sploh je. Vsi delamo enako, v popoldanski vročini se ne da živeti. Mestece je kot izumrlo. Spet sem aktiven proti večeru in pa seveda, ko pade mrak. Takrat je aktiven tudi naš roštilj...

11. oktober 2016, torek

Saint Laurent du Maroni

Eden redkih dni, ko se nisva premaknila z barke (pasaže, jasno, ne štejejo - če bi se takrat premaknila z barke, tega ne bi mogel napisati). Delava od jutra do večera. Nekaj ur je produktivnost v redu, potem z višanjem temperature pade in se spet popravi proti večeru. Kakorkoli, nekaj sva vseeno naredila.

Rejlisti, ki so skupaj z nama na bojišču že ves čas, naju vabijo na roštiljado na otok na mejni reki Maroni. Duty free otoček, najbrž. Krokodili imajo torej lahko pojedino brez plačila davkov. Premlevava, ali bi se jim pridružila ali ne. Ne ljubi se nama. Ne vem zakaj, ampak ta družba naju ni pritegnila, čeprav z njimi načeloma ni nič narobe. Morda drugič. Manjana. Na koncu se izkaže, da je bila odločitev celo dobra, dvignil se je veter proti plimnemu toku in naredili so se za dingiranje obupni valovi. Vsi udeleženci ekspedicije so bili do kože mokri ob povratku. Hja, to je tista zgodba o butastemu kmetu in debelemu krompirju...

12. oktober 2016, sreda

Saint Laurent du Maroni

Nameniva se po surinamsko turistično karto. Ob sredah je sicer po urniku marina zaprta, pa danes ni. Bodo raje zapirali drug teden, ko bo manj gostov. Ker je tukaj rally, dela marina vsak dan. 22 bark naštejemo na sidrišču in bojišču, toliko jih je redko kdaj. No, že zvečer so tri manj, rejlisti so se počasi začeli vračati na Karibe. Je pa po novem tu Running Tide z 68 letnim Tomom z bujno blond čupo, Tasmancem. Včeraj popoldan je priplul, klical za asistenco pri privezu na bojo po VHF 16 in nihče ni odgovoril. Rejlisti (in zaradi njih tudi vsi ostali) poslušamo na kanalu 72, hic! Jasno, da takoj staknemo glave in čvekamo. Turistične karte lahko počakajo.

Sredi dopoldneva sva končno dobila tudi te turistične karte za Suriname in hkrati izvedela, da so le-te za enkratni vstop, viza je pa za večkratni. Dajo nama, kar želiva. Vendar. Turistična karta je ex-stock, za izdajo vize potrebujejo en teden. Ah ja. Bova kasneje raje še enkrat kupovala turistične karte, če bo potrebno. Še pивce ali dve, popoldanska pavza in zvečer še en klepet v marinskem bifeju z Duplicatom, Running Tide in Breakaway. Popoldan sva doživela prvo polurno nevihto odkar sva se vrnila na barko pred več kot mesecem dni. Sušno obdobje v tropih tudi nekaj šteje!

13. oktober 2016, četrtek**Saint Laurent du Maroni**

Dopoldan greva na kopno. Vesna v šoping, jaz na downloadanje v marinski kafič. Naložim si routing software, sedaj sem končno pravi jadralec, yessss! Za vajo preverim, kako mašina misli, da je najbolje pluti na Male Antile. Hja, misli tako, kot mislim tudi jaz. In tako, kot mislijo vsi, ki plujejo tja. Najkrajša pot je najboljša pot. Le kako sem do sedaj lahko živel brez vse te tehnike?

Popoldan preživiva skupaj v podpalubju z bormašino v rokah. Biološko neoporečno in predvsem zelo živo brazilsko bio nafto prebormašina in prefiltrirava. In za vsak slučaj isto narediva tudi z dobro norveško nafto (brez krilatice bio). Tanki so sedaj čisti. In kot se za vsakega zavednega eco fana spodobi, se spraviva bio rožice v nafti še dodatno negovati. Krepeko jih zalijeva. Z eco biocidom.

Yolo se je medtem vrnil s potepanja po bivši nizozemski in angleški Gvajani. Prav zanimivo bo slišati, kaj imata za povedati. Ampak. Niti njima, niti nama se ne ljubi na obalo. Tudi Breakaway, ki mi je posodil džerikene za pretakanje nafte in v zahvalo dobil obupno kislo novozelandsko vino, si je premislil. Manjana.

14. oktober 2016, petek**Saint Laurent du Maroni**

Po dolgem času so danes zadeve precej dinamične. Odločiva se, da se prestaviva v sosednjo državo. Torej je takoj zjutraj potrebno postoriti službene stvari, da je dopoldan lahko namenjen ostalim zadevam. Vse narediva, kot se šika, ko mimo pridingira Yolo (pravzaprav, Tender to Yolo). Pripeljeta nama surinamsko SIM kartico in zvrhan koš informacij. Klepetali bi, a kaj, ko se nama mudi.

Sledi klirens, ki je po francosko neskončno enostaven: policajka požigosa potna lista, David nama pa s svojega računalnika sprinta zarpe in zadeva je urejena. Poravnava še marinski račun, pobereva oprano perilo in takoj na Malo, da uloviva plimo v ustju reke. Ampak. Socialna marina terja svoj davek. Poslavljanja kar ni in ni konec. Ko prijavim, da imam noonsite-off-line, ga želijo vsi kopirati. Ne gre, ni časa. Davidu dam eno kopijo in naj si jo vsi kopirajo od njega.

Končno le oddingirava (še s pontona naju potegnejo nazaj, da napiševa nekaj v spominsko knjigo, hic!), spakirava motor in čolniček, ko naju po VHF pokličejo iz marine, da imajo še nekaj najine žehte. Ah, ne! Situacijo reši Breakaway, ki nama pripelje stvari. Hvala, Robert! Prižgem instrumente in zgrožen ugotovim, da je ura eno uro več, kot sem mislil. Tok se je že obrnil in šele tik pred mrakom bova pri safe water marku. Ah, ja...

Pa nisva bila. Na reki se nama je pripetilo točno tisto, česar sem se najbolj bal, ko sva prihajala in kar sem mislil, da sem včeraj rešil. Crnil je motor. Vzrok: nafta ne pricurja v mašino. Na srečo je reka ravno na tem koncu precej globoka in široka. Je pa plimni tok v svoji najboljši kondiciji. Čistim lajtungo, Vesna dežura pri depth sounderju s prstom na daljincu za sidro. Očistim vse živo in prižgem. Voila! Spet se peljemo. In po nekaj minutah ustavimo. Joooj, ponovi vajo, zdaj! Še zadnje stvari preverim in končno najdem košček silikona, ki je očitno včeraj odpadel od enega izmed vijakov, ki sem jih odvil, ko sem čistil tanke. Lepo okrogel in točno toliko velik, da je zamašil cev. No, končno je vse čisto, mašinka prede, izgubila sva pa še drugo neplansko uro. Na morje tako priplujeva - dobro uro prepozno. Noč je že in tok se je medtem obrnil proti 5 Bf vetra (ki za po vrhu vleče točno v nos). Val je obupen. Kakorkoli, ob pol osmih zvečer obrneva okoli safe water marka, dvigneva jadra in začne se prijetna nočna plovba ob polni luni. Končno.

Hja, kar malo težko sem zapustil to prijetno družbo in čisto, luškano mestoce. Še s francoščino nisva imela skoraj nobenih težav. Je pa že prav, da greva takrat, ko še nisva sita nekega kraja. Da ohraniva lepe spomine. Sem bi se še vrnil. Ampak, treba je dalje in če bo vse po planu, se bova jutri priključila na shore power in - delala...

Atlantik 2016

Suriname

15. oktober 2016, sobota**Waterland**

Popolna noč. Skoraj polna luna osvetljuje okolico, 4-5 Bf krmnega vetra in korektno usmerjen tok vozijo našo malo barčico hitro in mirno proti cilju. Edino ribiči niso po planu. Nekajkrat se jim moram izogibati. Spanja torej primanjkuje. In nikoli nisem prepričan kaj pomenijo palice z zastavicam zapičene v čokoladno morje. Tudi, če je vmes mreža, je ne morem videti.

Ob pol enajstih dopoldan sva na safe water marku pred vplutjem v reko Suriname. Oseka je in tok se obrne v našo korist. Najprej počasi in potem vse hitreje. Z osmimi in pol vozli surfava po plimnem valu vse do 37 milj oddaljene rečne marine.

Vmes si ogledujeva okolico. Precej razkošne hiše nama delujejo tiste, ki so postavljene na obali. Nekatere imajo na pontonu parkirane jahte, druge kitijo precej veliki bazeni na vrtu. Očitno niso vsi Surinamci revni.

Marina je z enimi izmed boljših pontonov, kar sva jih videla v zadnjih letih. Na obali (reke) je resort v džungli z bungalovi, malo marino in kafičem. Jasno, da to takoj preveriva. Kafič, ne bungalove. Pa prisede lastnik in pove, da nama pripada welcome drink. Samo en? Ne, doda, dva in še welcome food. Aaaa? Ja, presenečenje za vaju. Hmmm, kaj mu izgledava kot honeymoonerja? Kakorkoli, vzdržim se komentarja in raje popijem in pojem, kar so mi prinesli. Lokalno pivo je dobro, hrana pa celo odlična!

Sledi welcome tour. To je ekskurzija v trgovino (za Vesno) in do ATM (za mene). In spotoma razlaga o deželi ter odgovori na vsa najina vprašanja. Izkaže se, da je bilo včerajšnje poročilo Yolo precej ... no, ja ... pomanjkljivo. Denar mi da že prvi ATM (ona dva sta zatrdila, da jih sploh ni) in cene v (kitajskem) supermarketu sploh niso nizke (pa sta obljubila, da je vse skoraj zastoj).

V resortu uvedemo še knjigo potrošnje in dobiva pooblastilo, da lahko sama jemljeva iz hladilnika karkoli želiva 24/7, le na seznam naj vpiševa. Plačava, ko odplujeva. Uf, tole bo pa draga marina! Še dobro, da je wifi v ceni...

16. oktober 2016, nedelja

Waterland

Sinoči sem šel spat s kurami. S petelini se danes zjutraj zbudim. Spočit. Kmalu za mano je pokonci še Vesna in složno naskočiva delo. Vsak svoje. Nedelja je in resortek je poln gostov, ki zagnano gojijo vodne športe, njihovi najmlajši otroci pa veselo čofotajo na rečni plaži. Bilo bi idilično, če bi bila reka Soča. Je pa tole Suriname river, ki je prečudovite čokoladne barve. Namesto nam domače prozorne ali vsaj modre. Prozornost je nič. Celo prosojnost je skoraj nič. Sploh mi ni jasno, kako krokodili karkoli ujamejo, ko pa se nič ne vidi. Mogoče je pa zato plavanje varno, kot nam vneta zatrjujejo domorodci? Navkljub krokodilom in piranham? Kdo ve? Verjetno je tveganje podobno, kot pri nabiranju gob v Kočevskem gozdu v času ko se tam sprehajajo medvedke z mladiči. Le da je tisto tveganje nam domače, tole tukaj pa ne.

Dan prebijeva za mašincama. Vesna trimesečno bilansira, jaz naredim nekaj malenkosti in potem pripravljam plane za naprej. Ona pripravi kosilo (bifejskemu kosilu v resortu za 60 doloresov sva se raje odpovedala), jaz sperem palubo (in si opečem podplate). Zvečer pa še malo v kafič na pивce za živce in dan je mimo. No, čisto mimo je šele po večernem filmu.

In drugi ilegalni dan v državi Surinam se je tako srečno iztekkel.

17. oktober 2016, ponedeljek

Waterland - Parameribo - Waterland

Na tretji ilegalni dan se spraviva legalizirati najino bivanje. Postopek s povsod prijaznimi uradniki je povsem običajen in enostaven, vendar dolgotrajen in naporen. Obiskati je potrebno pomorsko oblast, imigracijsko oblast in finančno oblast, tako kot skoraj povsod po svetu. Možakar, ki naju fura naokoli, sicer strumno zatrdi, da na carino ni treba in da še nikogar ni peljal tja, pa se na koncu izkaže, da je ravno carina najpomembnejša za nas. Oni nam dajo zarpe. Le kako so to izvedli ostali barkaši, da so imeli urejene papirje v naslednji luki? Ali pa fant kar tako trdi, da je to njegov rutinski postopek. Kot nama pove port kapitan, na leto prijadra sem le okoli 10 bark. Nekaj takega, kot na Pitcairn, recimo.

Kakorkoli, tukaj je vsak urad na svojem koncu 25 km oddaljenega glavnega mesta. Uro vožnje v eno in uro vožnje v drugo smer, pa še uro vožnje vmes. Ko prištejemo še vpisovanje podatkov v formularje, čakanje pred zaprtimi vrati, iskanje uradov in šoping hrane, sta to naslednji dve uri in na barki sva šele ob enih popoldan. To pomeni, da je bil postopek dolgotrajen. Naporen je bil pa zaradi tega, ker moram ves ta čas prebiti v čevljih in dolgih hlačah, pri krepko nad trideset stopinjah in s soncem v zenitu. Šoferju se to zdi normalno in šele na najino željo prižge klimo v avtu. Hja...

Suriname in njegovo glavno mesto, Paramaibo, nama na prvi pogled delujeta sicer manj urejena kot Francoska Gvajana, a neprimerno boljše kot Jacare z okolico v Braziliji. Svinjarije je precej manj, kot sva bila navajena iz Južne Amerike, zgradbe so zanimive, veliko je urejenih lesenih in vidno je mešanje kultur. Prebivalstvo je v glavnem črnega ali azijskega izvora. Belih je bore malo. Za naju je to precej bolj zanimivo, kot zelo bela Brazilija ali Argentina. In končno sva v deželi, kjer spet vsi tekoče govorijo angleško (čeprav je njihov uradni jezik nizozemščina in pogovorni jezik taki-taki)!

Nadaljevanje dneva ni tako razburljivo. Vesna dela, jaz se dolgočasim in brskam po spletu. In zvečer, kot vsak večer, se usedeva v prijeten kafič na rečnem bregu s pogledom na Malo, pričakava sončni zahod in popijeva pивce za živce...

18. oktober 2016, torek**Waterland**

Ponoči sem delal remote in zjutraj me - jasno - pričakajo poročila o napakah. Na srečo niso (samo) moje in so hitro urejene. Potem popravim in objavim še dve aplikaciji, malo poklepetam z domovino, pripravim teren za navigacijo po Karibih (prvi del), se zmenim za rentiča in nafto, preverim lete v domovino (uffff, so se podražili v teh petih letih, kar sva nazadnje letela s Karibov!), Kitu in Gem v Gvajani razložim, da ne veva kdaj prideva in če sploh prideva in ... In dneva je konec. Pri Vesni je delo bolj naporno in dolgotrajno, pa je o njemu manj za povedat. Vesna bilansira.

Noel mi pride povedat, da kmalu dobiva sosede, motornjača se naj bi pripeljala iz Španije in natočila gorivo. Bencin, veliko bencina. Hja, veliko bencina pomeni veliko denarja, čeprav stane tukaj liter nafte le 57 centov in liter blajfraja 64 centov.

V marini je poleg naju le še ena barka, brez posadke. In danes sva tudi edina živa gosta v resortu. Konec tedna naj bi bilo spet bolj pestro. Hja, za delo je to kot naročeno. Tudi internet dela hitro, ker imava na voljo celotno pasovno širino, ki je sicer namenjena vsem gostom hotela (vključno z receptorjem, ki običajno downloada filme, hic!). Pijača v barčku je pa itak self-service...

19. oktober 2016, sreda**Waterland - Domburg - Waterland**

Jutro je spet posvečeno emajliranju in dopolnjevanju programov. Potem se spravim naštimat mobile friendly dnevnik. Nihče se mi sicer ni potožil, pa zato mene toliko moti, ko ga berem na telefonu, da je bil redesign nujen. In spet je na sceni pravilo 90/10! Prvih 90% stvari naredim v 10% časa in zadnjih 10% v preostalih 90% časa. Pravzaprav niti ni tako enostavno, nisem še uredil vsega. Date picker ne dela na mobilcih in bom moral najti novega. Ah, ja. Kdaj se bo to delo ravnalo po pravilu 99/1 in ne 90/10?

Rentiča naj bi mi pripeljali med peto in šesto popoldan, zato se ob pol šestih lepo uredim (majčka, kratke hlače in japanke) in se odpravim na pomemben sestanek. Pa mojstra rentakarovca akademske četrt po koncu seanse še ni in se vrnem na barko. Ko se ravno nazaj razkomičim v manj formalna oblačila, se prikaže. No, pa dajmo. Kreditna kartica? Nak, keš. No, pa za depozit, kreditna kartica? Ne, ne spet je keš. Surinamski dolarji? Ne, ne in ne, evri. Uf, in kje naj jih najdem, avto bi najel za deset dni. Ja, za deset dni je to sto evrčkov depozita, ki je potem tudi kar plačilo najema, če je vse v redu. No, stotaka pa menda celo imam v kešu. In za deset evrov na dan tudi še nisem rental avta! Toyota avtomatik, klima, elektronika, mislim da se ni za pritoževati. Še volan je na desni, torej bom čisto spodobno lahko fижakal po levi.

Odfijakava torej v Domburg, pogledat Inish. Pa so že nazaj na barki. Dingi jim pušča in jih prevaža sosed pa se morajo ravnati po njegovih prihodih in odhodih. Razumljivo. Torej se vidimo drugič. Pristaneva v yacht clubu, v čisto spodobnem kafiču s precej velikim bazenom (vendar brez pool bara, škoda). Boja pred klubom stane polovico cene najinega priveza v marini. Samo. Na boji ni vode, ni elektrike, ni wifija. Ampak, ko končava z delom naslednji teden, se pa pred odhodom morda prestaviva za kak dan ali dva.

20. oktober 2016, četrtek**Waterland - Pokigron - Waterland**

Jutro je standardno delovno. In potem se Vesna potoži, da jo boli roka in da ima vse prste omrtvičene. Ni kaj, potrebna je pavze. Delo naj počaka do jutri. Namesto, da se zapeljem v Paramaibo sam, se odpraviva skupaj. V nasprotno smer.

Zapeljeva se v džunglo, v amazonski pragozd. Cesta, ki je prve tri kilometre (sem izmeril) popolna polomija, se nato čudežno izboljša in nadaljnjih 140 km je odlična. Približne kakovosti ceste Ljubljana - Kočevje, vendar skoraj brez prometa. Še eno prijetno presenečenje v tej deželi, za katero marsikdo sploh še ni slišal in za katero sem bil kar nekaj časa v dvomih ali jo obiskati ali ne.

Hiše ob poti so najprej luksuzne, potem tako-tako in ko smo mimo rudnikov zlata in hidroelektrarne z enim največjih zaježitvenih bazenov na svetu, le še slamnate kočje, kjer živijo Indijanci. Cesto krstiva za "Highway to Jungle", kajti v Pokigronu se lepa cesta enostavno - konča. Na zadnjih dvesto metrih se razširi v parkirni prostor, obkrožen z leve in desne s trgovinami in lokali. Kot bi se pripeljal v trajektno luko. Naprej je namreč speljana po klančini v Suriname River in nadaljevanje potovanja po deželi je možno le še s pirogami. Kar nekaj jih je pripravljenih, da prevzamejo svoje potnike in jih popeljejo lahko tudi več sto kilometrov v pragozd. Gugl pove, da je ob reki precej vasi in nekaj eko resortov. Čisto na koncu ceste v pragozd je tudi tourist office, hmmm...

Glede na dejstvo, da je dostop do resortov v zgornjem toku reke Suriname možen le s pirogo, zna biti, da so res precej eko, nič elektrike, nič klime, nič vode. In nič hladnega piva. Zato so pa za kosilo legvani ali pa vsaj njihova jajca. Nazaj grede skoraj povoziva manjšo anakondo in se ustaviva v enem eko resortu, ki pa uživa vse dobrote civilizacije, vključno z

bazenom. In hladnim pivom ob bazenu. Eko?

21. oktober 2016, petek

Waterland - Paramaribo - Waterland

Vesna bilansira. Roka, kot kaže, je spet v redu. Jaz naredim nekaj malenkosti in se spravim raziskati marine za pozimi. Pošljem povpraševanje, a ne dobim odgovora. Morda jutri? V ponedeljek? Manjana? Potem grem v glavno mesto in napadem bankomate. Računam, da bom z enim dvigom lahko dvignil kaj več, kot 130 evrov, pa ne gre. Za povrh še evro te dni pada. Še malo, pa bo provizija višja, kot dvignjen denar. S kreditnimi karticami se tukaj ne da veliko narediti, Suriname je cash only society. No ja, vseeno je bolje kupiti liter bencina po pol evra s kešom, kot za evro in pol (Francoska Gvajana) na kartico.

Namen sem imel malo pogledati po trgovinah. Nekaj jih obhodim, nič ne kupim. Cene sploh niso nizke, če primerjam tisto, kar poznam. Vino. Najdem celo urugvajsko (ok, nekako razumem, smo le na istem kontinentu) in bolgarsko (sploh nisem vedel, da Bolgari pridelujejo vino!). Mislim pa, da bova tudi v bodoče pila južnoafriškega...

Vroče je, soparno in v mestu je gužva. Klima v avtu sicer naredi nekaj, je pa sonce skozi šipo še vedno prevroče za normalno življenje. Po hitrem postopku natočim dve kanti bencina za dingija in se odpravim domov. Tudi na barki je vroče, a vseeno bolj znosno kot v avtu v stoječi koloni sredi mesta. Zvečer, ko se ohladi, pa sploh ni več primerjave.

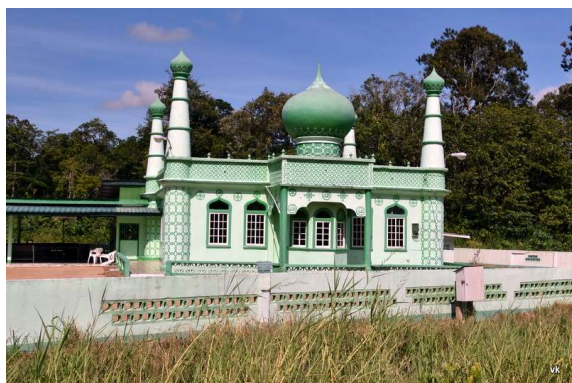
22. oktober 2016, sobota

Waterland - Albina - Waterland

Danes je na sporedu izlet v Albino, mejno mesto na reki Maroni, ki sva ga gledala iz Francoske Gvajane. Presenetljivo dobra cesta naju pripelje do cilja hitreje, kot misli gugl, da je to sploh možno. Cilj pa ... no ja ... polomija. Šverc komerc, ki spominja na Ponte Rosso izpred trideset let. Le da tu v glavnih vlogah nastopajo kitajske svaštarnice. Kar pošteno sva razočarana, ko vidiva, kam so najini ameriški kolegi hodili šopat in pri tem tvegali, da jih zasačijo pri ilegalnem prehodu meje. Po VHF jih tudi pokličeva in malo poklepeta. Kosilo pojeva v eni redkih spodobno urejenih birtij.

Na celi poti sva sama, edina turista. Pa saj na to sva že kar navajena. Lastnica gostilnice (za katero mislim, da je Javanka) naju z zanimanjem opazuje in sprašuje. Prav veliko turistov ne vidi in mislim, da bodo nocoj družinsko složno ob tabornem ognju razpredali bajke in legende o dveh Slovencih, ki sta priomala v to deželo. Kako lepša je taka obravnava, kot biti turist številka 2304723. Turist številka 2304723 ali zapornik številka 2304723, ista stvar. Pred dnevi sva si namreč ogledala Papillona in sedaj vem, da imajo zaporniki številke. No, reveži iz Francoske Gvajane niti približno niso imeli tako visokih kot potniki na križarkah...

Popoldan naju preseneti resna nevihta. Vidljivost na cesti zaradi dežja je približno taka, kot vidljivost v zelo močnem snežnem metežu. Avto z lučmi sredi dneva je viden na 100 m, avto brez luči pa šele, ko je že mimo. Ustaviva se v Domburgu in malce poklepeta z znanci iz Svete Helene in Brazilije. In čakava, da mine ulivanje. Pa ne mine, še več, začne se bliskati in tuš je vse močnejši. Nekaj ur traja nevihta in ves čas intenzivno moči iz zraka. Zvečer vidiva na televiziji posnetke iz Paramariba, Voda, voda in samo voda. Mesto je pod vodo. Še dobro, da je sušna sezona in še dobro, da živiva na barki...

muslimanska mošeja-v Surinamu živi dosti Indonezijcev

amerindijanca se skrivata v senci drevesa

Albina kjer je ogromno piron, ki vozijo na šverc v Fr.Gvajano ali pa samo po reki gor in dol

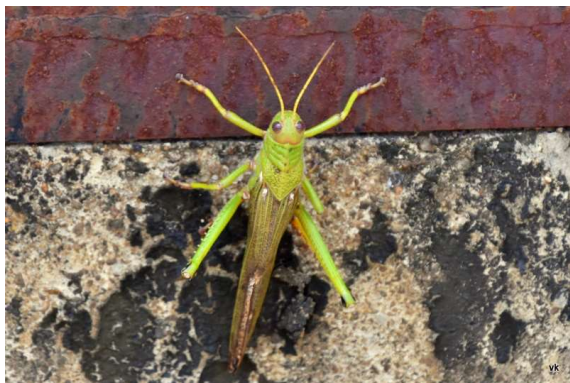
jadrnice v Francoski Gvajani (St.Laurent)-kar dobro sem jih ujela glede na to, da je ta fotografija nastala v Surinamu - na drugi strani reke

v ozadju piron je Fr.Gvajana

Moiwana, vasica kjer je bil leta 1986 masakar, ubitih 35 ljudi - postavili spomenike padlim

gospodična kobilica je bila velika več kot 10 cm in me zvedavo gledala

v ozadju drevesa mavrica in potem sva imela hude nevihte, ki se je prelevil kar v dež

danes je dan za ribičijo; ob poti veliko potočkov in veliko ribičev z bambusovimi palicami

se peljala tudi gor in dol po tem visokem mostu na katerem je grozna gužva

posnetek iz yacht cluba v Domburgu kjer je zelo dolgo ulivalo in je bila vidljivost nična

...in medtem, ko v naši marini zvečer pijem, zagledam majhnega netopirja na stropu ... fotke za zadnje 3 tedne sledijo v roku nekaj dni ..

23. oktober 2016, nedelja

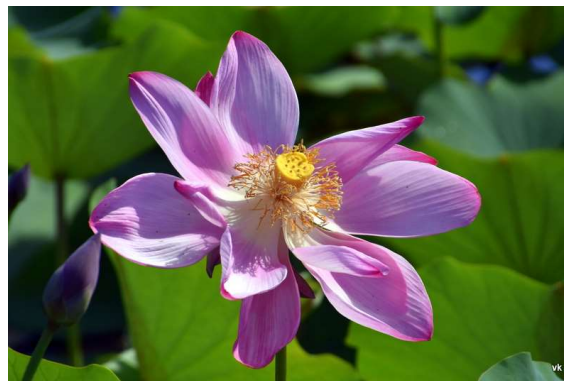
Waterland

Resort je danes poln enodnevnih gostov. Pridejo na plažo (hmmm...), vozijo se s pedalini in kanuji, pojedjo kosilo, poklepetajo s prijatelji in ... se pozno popoldan odpravijo domov. Noel naju vabi na kosilo, pa se ne pridruživa množici. Trideset dolarjev po osebi se nama zdi je za bife kosilo odločno preveč. Resda je "all you can eat", ampak v tej vročini in vlagi bi itak pojedla nekaj malega. Očitno pa ni predrago za Surinamce, vsako nedeljo je oštarija krcato polna. Ampak, samo v nedeljo. Celoten resort bo od jutri pa do naslednjega vikenda spet ekskluzivno na voljo le nama. Odlično, če je treba delat in precej manj odlično, če bi se rada družila. Imava pa avto in če si zaželiva družbe, se lahko odpeljeva v Domburg.

Vesna cel dan bilansira, jaz se igram z javo, pa mi ne gre najbolje od rok. Nekaj moram početi, pljuvati pivo v senci se mi ne ljubi, da bi šel na sonce pa raje niti ne pomislim - čeprav je danes najhladnejši dan v tem tednu, le 30 stopinj je. V sredo bo spet klasika, 34 stopinj v senci in 70% relativna vlaga...

hitri pogled iz kokpita: nekateri se kopajo, drugi so na pedalinih, tretji se sončijo ... jaz se pa savnam :)

neka vrsta vodnih rož

to kar je ostalo od ocvetele rože, porabijo javanci v kuhinji

polno je teh prekrasnih rož v okolici

24. oktober 2016, ponedeljek

Waterland - Paramaribo - Waterland

V prestolnico se odpraviva, v šoping in na ogleda. Delno uspešno. Pošopava vse, kar sva se namenila, le brivnika ne dobim pravega in pri USB bluetooth donglu se zatakne. Večinoma prodajalci sploh ne vedo, kaj to je, le en fant se naširoko nasmeji, jes-aj-nou-vat-ju-ar-lukin-for-bat-aj-dont-tink-ajv-ever-sin-it-in-surinem. Ker se mi je dongle zlomil, ko smo premetavali kompe, je sedaj moj mali navigacijski kompič slep. Vsaj, kar se pozicije tiče. Ni pa slepa moja ultra pametna naprava za dalekogovor. Taisti softver s taistimi kartami imam na kompu in na telefonu. In na telefonu imam tudi džipies. In, seveda, chart plotter je polno funkcionalen, ta je itak prvo navigacijsko sredstvo. Karte na računalnikih, tablicah ali telefonih bi uporabil le, če bi mi chat plotter odpovedal poslušnost. Kakovost, ko je na enem ekranu zbrano in informacijsko kombinirano vse, kar je senzorjev na barki (sedem jih je) je neprimerljiva samo s pozicijo in SOG, ki je na voljo iz enega samega senzorja. Panika je torej odveč.

Zunanje ogleda sva izvedla po planu, vstop v muzej pa v ponedeljek ni šel. Ah ja, pozabila sva na to, da so muzeji večinoma zaprti ob ponedeljkih. Manjana. Kljub temu, da nisva prvič v starem delu mesta, sva si ga z veseljem še enkrat pogledala. Večinoma lesene hiše in največja lesena cerkev v Južni Ameriki so lepo vzdrževane. Sprehod med njimi je podobno prijeten, kot sprehod po Stari Ljubljani. Če se samo spomnim na zanemarjeno, razlupano in smrdečo Uneskovo svetovno dediščino v Braziliji...

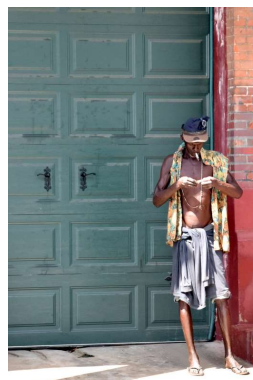
stare kolonialne hiše v Paramaribo so vzdrževane

spominki ročno izdelani se prodajajo na waterfrontu

manjši avtobusi, v karibskem stilu, tega vozi ženska

rahlo oblečen, skrivajoč pred soncem si je zvil eno debelo cigareto

stari poštni nabiralnik je danes samo še muzejski eksponat

del obzidja ob reki.. zgodovina sega tam od 1615 leta

domačini ji pravijo: white house, kar v končni fazi tudi je :)

surinamsko nacionalno geslo zaslediš na mnogih koncih: Pravica-spoštovanje-zvestoba (justitia-pietas-fides)

zelo malo je ostalo od stare stavbe, le pano še prikaže kako je bilo nekoč, zanimiva ideja

basilicaod daleč je bila videti kot iz kakšnega disneylanda :)

trgovine v Surinamu so predvsem kitajskega porekla, je tudi kar dosti indijskih, a kitajci prevladujejo

mladenič pravi, da ga vsi radi slikajo :)

25. oktober 2016, torek

Waterland

Vesna cel dan službuje, jaz se najprej zabavam z nafto, potem z javo in za pavzo še s črpanjem vode iz pralnega stroja. Zvečer pa v kino in dan je mimo.

Dva soda goriva naj bi mi pripeljali marinski mojstri in samostojno pretočili v tanke. Tako smo bili zmenjeni. Pa je zadeva izgledala tako, da sem najprej čakal, da se pojavijo, potem sem moral iti z njimi na črpalko (da plačam) in ko so začeli s prečrpavanjem, so bili tako štorasti, da mi ni bilo druge, kot da aktivno sodelujem. Se je pa filter na lijaku proti koncu drugega soda tako zapackal, da sem ga moral čistiti. Pa se vrag ni dal očistiti. Niti z detergentom ne. Šele aceton je pomagal. A-ja-ja-jaaaaah! Res so kalibri! Na moj komentar, da je nafta svinjska, mi povedo, da nafta je dobra in mi takoj nato s ponosom pokažejo, da imajo podaljšano cev na pumpi. In podaljšek je kar priselotejpan. Načeloma čisto v redu, če se ta njihov super izum ne bi začel v nafti topiti in razpadati na koščke. Nafta je torej (bila) čista, preden je bila pretočena v sod. Samo upam lahko, da so lepljivi koščki selotejpa ostali na filtru v lijaku in da mi nova nafta ne bo popolnoma zapackala filtrov v motorju. Res je bila poceni in je brez alkohola, ampak...

jaz, mali paparazzo: fant se je trudil, a očitno to ne dela ravno pogosto

ptiči zelo radi posedajo po spomenikih

to je odvetniška hiša ... ožičena povsod kjer je možno: očitno so odvetniki tukaj v nevarnosti ? :)

še ena izmed uličic Paramaiba ... vseč so mi te hiše ..

26. oktober 2016, sreda

Waterland - Paramaribo - Waterland

Danes gre zares. Veliko opravil imava v metropoli. Kupiti nameravava nekaj tehničnih zadev, na infotu se nameravava pozanimati okoli divalija, ogledala bi si muzej stare trdnjave, preverila divje živali v živalskem vrtu, obiskala vsak svoj frizeraj in se nazaj grede ustavila v Domburgu pri prijateljih in preverila kako je s pranjem večjih kosov posteljnine. To je bil plan. Realizacija je bila le obisk infota in moj frizeraj, hic!

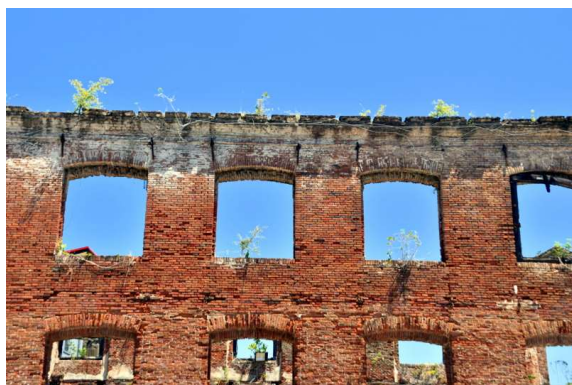
Obisk trdnjave je propadel, ker sva pred vhodom srečala posadko Kestralla, ki sta včeraj priplula iz Francoske Gvajane. Izidora nama takoj pove, da je večina napisov v muzeju v nizozemščini in da se več izve iz Wikipedie, kot vidi v muzeju. Da podkrepita svojo izjavo z dokazi, predlagata da se usedemo v kafič. Njihovi dokazi so bili neizpodbitni, noben muzej se v mojih očeh ne more kosat s kafiči, še posebej ne v vročini natančno sredi dneva. In ko smo se poslovili, je bil muzej (žal) že zaprt...

Sledi ogled Hermitage shopping malla, prvega pravega majhnega malla v Surinamu. Samo ogled sva opravila, kupila

nisva nič. Nekaterih zadev niso imeli, pri drugih pa so imeli cene v evrih, plačljivo v surinamskih dolarjih. Po tečaju, ki ga določi šef. Ja, ja, malo morgen.

Potem pa frizer. Da poenostaviva, greva h Kitajki, ki striže vse, tako moške, kot ženske. Prvi sem na vrsti jaz. Ker veva, da je stranki, ki jo ne boš več videl, najlažje glavo kar pobriti in ker do Kitajk ravno ne gojiva globokega zaupanja, sva puncu oba lepo razložila ounli-demidžd-her-ounli-uan-sentimitr-anderstend? Odgovor je bil strumen: jes-čoung-li-čjan-ši-min-jes. Ok, razen "yes", nisem nič razumel, "yes" ima pa itak pri vseh rumenih enak pomen. Pomeni lahko kar koli. Zajemem sapo in nastavim glavo. Že prva poteza Kitajke z brivnikom v roki me katalputira s stola in komaj toliko časa se še zadržim u radnji, da s sebe strgam njihova pregrinjala. Naslednji trenutek sem v avtu in bežim. Vesna niti ne pomisli več, da bi šla pod brivnik! Kar nekaj časa se voziva in preverjava frizeraje. Večina jih ne izpolnjuje niti minimalnih kriterijev - poleg mandarinščine poznavanje še vsaj enega svetovnega jezika. Končno se z napol pobrito glavo zatečem k Indijcu v njegov barber shop. Operacija traja kar nekaj časa in na koncu sem podoben - oskubljeni kuri. In ne skinheadu, hvala bogu.

Še večerja v tajski oštariji z ljubljanskimi cenami in ljubljansko postrežbo, a precej slabšo hrano, kot je pri Chuty's. Imajo pa zato na meniju surinamsko pivo, ki ga v Ljubljani ni za dobiti nikjer...

od stare stavbe pri Fortu so ostale le še nosilne stene

fant je bil utrujen; sezul superge si jih dal pod glavo (za vzglavnik :)) in mirno spal v senci drevesa

od muzeja sva si uspela pogledati le dvorišče in oštarijo Baka Foto :)

striženje pri Indijcu - frizer je bil resen in zabaven in razumel kako si nekdo želi biti postrižen; frizerke kitajke mu nismo omenjali

ta sadež, ki raste na grmu ni užiten, je pa v bistvu sadje

postojanka za selfie

no, obstaja tudi 90% rum; ko sem ga poduhala, me je kar vrglo - kakorkoli: jaz ga nisem pila, Indijec pri frizerju pa je za kamuflažo pil s cocacolo

po dolgem času našla tajska oštarijo; hrana: premalo je bilo tistih pravih sestavin za tom yum in tom kha gha juho; pad thai je imel preveč čebule za moj okus (preveč dela), riba v sladkokisli omaki poprečna; v LJU pri Chutys je neprimerljivo boljše!

27. oktober 2016, četrtek

Waterland - Neuw Amsterdam - Waterland

Najprej preko neta kupiva letalske vozovnice za zimski polet v Deželico. Eden krajših in dražjih letov. Kje ste Karibi izpred petih let, ko se je letelo v Evropo za 199 evrov?

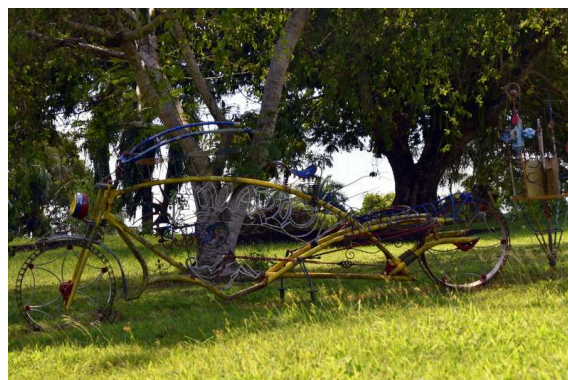
Potem si omisliva ogled open-air muzeja v Novem Amsterdamu. Bolje, da si ga ne bi! Most preko reke Surinam je zaprt, nesreča. Čakava uro na opoldanskem soncu, kjer tudi sicer čisto spodobna klima v avtu ne zmore svoje misije. Ko sva končno na cilju, tam ni kaj pomembnega za videti. Zamislim se: čudno, da zadeve ni na seznamu Unescove svetovne dediščine, kot so ostale južnoameriške neumnosti.

Še najboljši del današnjega izleta je panoramska vožnja skozi naselja. Tudi dežela ne kaže revščine, ki jo omenja (ameriška) statistika. Čisto spodobna hiše, podobne kakovosti kot v Sloveniji. In enak, če ne boljši vozni park. Slednje se tudi pozna v rush houru. Za nekaj kilometrov preko mostu sva ob štirih popoldan potrebovala uro in pol. Ceste, ki so večinoma vse asfaltirane (za razliko od ostale Južne Amerike, kjer je tipično skozi naselje asfaltirana je tranzitna cesta) so ali odlične ali zelo razlupane.

Nazaj grede se ustaviva v Domburgu, da se pozanimava okoli pranja. A, glej ga zlomka. V kafiču je Black Billy in - jasno kot beli dan - prisedeva. In potem prisede še Kestral. In še Pintado, ki jih pozna še iz Ascensiona. Pa klepetamo, pa jemo, pa pijemo... pa zmanjka časa za vprašanje o pranju. Manjana.

krščanskih cerkva je bolj malo v Surinamu

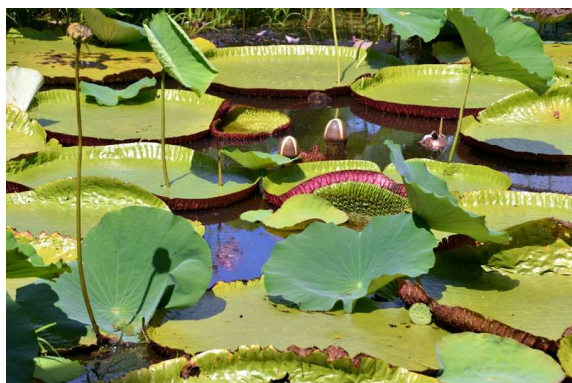
v open air muzeju so bila razstavljeni tudi razna umetniška dela na variacijo kolesa; le ta se je prodajal za 500\$

bivši skladiščni prostor preurejen v muzej (žal vse v holandsčini)

ohranjenih je veliko starih stavb - tematika je sladkorni trs, sužnji

ogromni lotusovi listi, cvetovi se še niso odprli...nedolgo od tega sem jih gledala v botaničnem vrtu

živalca je bila velika kot kobilica ...rep ima pa kar hudo velik

tukaj so bili zapori, predvsem samice

v eni izmed sob v muzeju so bile obešene tudi te fotografije....kaj pomenijo pa ne bi vedela, vse napisano v holandsčini

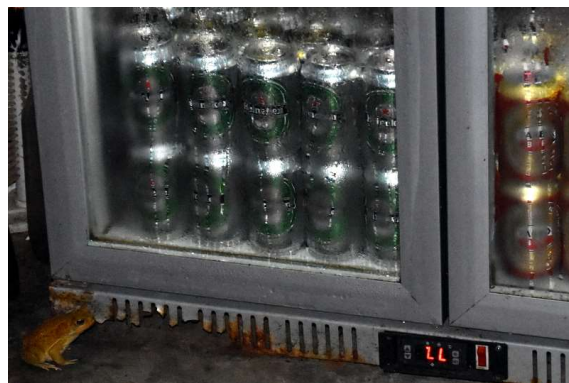
New Amsterdam je imel t.i. obzidje ; na fotografiji svetilnik

v muzeju tudi topovi

večkrat naletiva na cesto s tlakovci (tudi na našem koncu jo imamo, le bolj slabo ohranjeno)

žaba se spogleduje s pivom zelo dobro ohlajenim :)

28. oktober 2016, petek

Waterland - Domburg - Waterland

Jaz se odločim preživeti dan na barki. Malo sem prebiral o naslednjih destinacijah, s spleta sem potegnil 12 knjig - pilotov o Karibih in lotil sem se pranja watermakerja. Načeloma naj bi to počel vsaj enkrat letno, pa se mi ne ljubi. Danes sem to storil drugič. Navodila so jasna: ko pade produkcija vode za 15%, je potrebno skozi pumpo in okoli membrane spustiti milnico v neskončnem kroženju (s čebrom vmes). No, pa sem tudi to naredil. Popoldne dokončam še oblikovanje dnevnika za telefone (joj, kako se mi ne ljubi igrati z dizajnom!) in večer je tu.

Vesna opoldne oddremplja (ali kakorkoli bi že lahko rekel vožnji preko dremplov, po naše ležečih policajev) v Domburg. Opere perilo, pozanima se o proceduri klirauta, pomeni se še malo s sojadralci in popoldan je tudi pri njej mimo. Službene zadeve ima pod streho in glede na bližajoče praznike ne pričakuje panike v naslednjih dneh. V dneh, ko bo na sporedu divali.

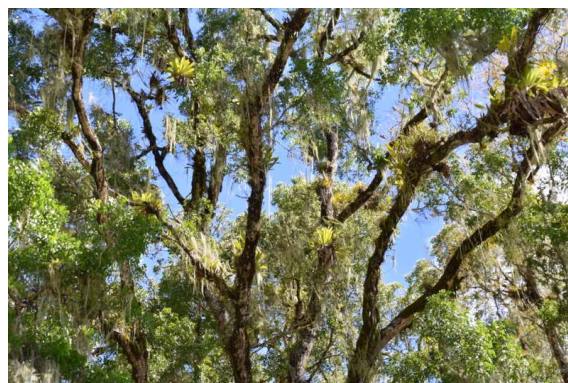
ob oseki je potrebno iti čez mostiček kar visoko v klanec

restavracija, yacht club, bazen, tuši, sanitarije, pralni stroj ... vse imajo, le pontonov z elektriko nimajo v tem YC

prekrasen cvet

drevesa zaraščena z mahom in rožami

včerajšnja žabica, malo povečana fotka

ob glavni cesti je veliko stojnic; med drugim prodajajo tudi rake; skoraj vsaka stojnica ima tudi visečo mrežo: pri tej vročini in redkih kupci ti preostane le še ležati v mreži

kar dosti je indijskih templjev (več kot krščanskih)

drempe ali po slovensko: ležeči policaji; po naseljih so zelo pogosti

stojnica s sadjem in zelenjavo - ni kakšne velike izbire zelenjave; pač to kar raste v tem trenutku na prostem (po videzu sodeč tudi ne uporabljajo gnojil in kemikalij) = čisti

eco!

mostiček do reke

poliklinika v Novem Amsterdamu mi je delovala zapuščena

zaskrbljeni možakar

29. oktober 2016, sobota

Waterland - Paramaibo - Waterland

Danes gre zares. Divali sva na Fijiju izpustila, ker ni bilo časa, tukaj ga ne misli. Zvečer je praznik luči, zvečer bo ognjemet. Ampak kaj, ko je že podnevi vroče. Opoldne se tako zapeljeva v Domburg, pobereva še Kestral in skupaj se odpeljemo v mesto.

Prezgodnji smo, ura je dve popoldan. Vmesna postaja je živalski vrt. Izbrali smo ga enostavno zato, da nekje preživimo popoldne pred večerom, ko se bo dogajalo. Pa se izkaže, da je zadeva sila zanimiva. Za nas. Za domačine verjetno malo manj. Ni slonov, ni žiraf in podobne navlake iz otroških slikanic. Zato so pa mravljinčarji, ozeloti, jaguarji, anakonde, kajmani in še kar nekaj živali, ki sem jih imel prvič v življenju videti povsem od blizu. Za simbolično vstopnino.

Ura je štiri in še vedno je prezgodaj, noč se naredi ob sedmih. Na sporedu je ogled prizorišča. Hmmm... ni veliko za videti, zato malo povprašamo. Ob petih je tek na 10 km, ob šestih se začne divaliti. Ok, potem vmes skočimo na pozno kosilo. In si nenačrtovano ogledamo poročni spreved, kjer so vsi (mladoporočenca in svatje) oblečeni v enaka oblačila. Izstopa punčka, stara okoli pet let, v čudoviti modri obleki, z rumenimi vpleti v laseh in perfektnim make-upom. Hja...

Ura je šest in mi smo na prizorišču. Vendar. Ni videti, da se bo kaj velikega dogajalo. Povprašamo. Odgovor je strumen: to je divaliti. Hej, saj so samo stojnice, kaj pa ples in ognjemet in podobne zadeve? Muzika in ples sta bila včeraj, lučke bodo jutri, danes je pa tek, povedo v en glas. A-ja-ja-jaaah! Informacija iz turističnega urada torej čisto nič ne odseva stanja na terenu. Ni druge, plan B.

V skladu s planom B smo ob sedmih in pol nazaj v Domburgu. Vsi jadralci smo sedaj zbrani na enem mestu. Tukaj bo spreved, si bomo vsaj to ogledali. In si. Spreved se začne pred jahtnim klubom in gre do hindujskega templja. Na avtomobilu, okrancljanem z ledicami sedi mlado punče v tradicionalni opravi, za njo hodi procesija s svečami v rokah. In to je več ali manj tudi vse...

živalski vrt v Paramaibo je imel zgolj živali, ki žive v Surinamu

veliko jih je bilo takih, ki sem jih prvič videla

orli, papagaji, anakonde ...več fotk objavim v naslednjih dneh iz Zoo

tudi v Paramaibo so danes imeli maraton - 10 km, udeleženci tudi iz drugih držav

stojnica z indijskimi jedmi/prigrizki; prevladujejo slaščice

mimo nas je šla poroka; vse ženske, otroci so bili oblečeno modro rumeno, nevesta pa v rumenem...

dečva je imela pomembno nalogo in je bila nejevoljna, ko je mene zagledala s fotoaparatom

na independence square v znamenju divalija

prizorišče iz Dombruna: okrašen avto z bananimi drevesi ter načičkano v indijskem stilu

potem se je pa pripeljal okrašen avto z mlado deklico

deklica je morala biti ves čas nepremična

...in potem so ljudje prižgali sveče ter korakali za okrašenimi avti počasi proti templju...

30. oktober 2016, nedelja

Waterland - Jenny - Waterland

Ker se nama ne mudi izpluti ciklonom v objem, zapravljava čas v Surinamu. Delo je že zdavnaj pod streho, na nove karibske otoke sem se tudi pripravil, vreme je primerno za izplutje, divali je mimo, ... Odločiva se, jutri narediva clear-out in v torek izplujeva. Ampak. Kaj naj počneva danes?

Odpeljeva se na ogled dežele v smeri proti Gvajani. Nič kaj drugače ni tukaj, kot je drugod ob obali. Ravnina. Naletiva celo na kanal z zapornicami in dvižnim mostom. Jasno, včasih je bila to nizozemska kolonija. Ko ni več naselij, je okoli ceste samo še tropski pragozd. In stolpi mobilne telefonije. Ja, nerazviti Surinam ima povsod, kjer sva bila, odlično delujoč 3G internet, za razliko od oh-in-sploh Argentine. Slednjo v razvitosti dohaja le v nesprejemanju kreditnih kartic. In odločno prehiteva v prijaznosti do tujih turistov. Dodatno, vsi govorijo angleško (razen kitajskih frizerk, hic!), kar - vsaj meni, kot povprečnemu turistu - veliko pomeni.

Nazaj grede se spotoma ustaviva v Paramaribu, da si ogledava, kako mislijo nočjo v zrak pošiljat rakete in praznovati praznik luči. Ampak izgleda, da ne mislijo. Nič ni videti, da bi se pripravljali na kaj spektakularnega. Ok, si bomo pa divali ogledali kdaj drugič, recimo v Indiji...

tipične nizozemske zapornice v kanalih

še malo hindu templjev...

nad surinamskimi hišami sem presenečena: zelo urejene, standardne hiše; v tej deželi nimaš občutka revščine; tudi svinjarije je zelo malo

malo čistine med džunglo

veliko hiš ima vrtove in potem svoje skromne pridelke prodajajo kar ob hiši ...nekateri imajo celo stojnice; sedaj je sezona lubenic in je temu primerno tudi cenovno ugodno

pa še en tempelj

v tej deželi je zelo veliko indijcev ...ampak žensk v sarijih ne vidiš; očitno se oblečejo le za praznike, poroke ipd.

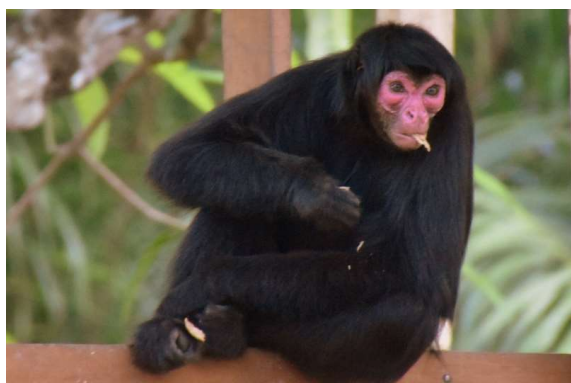
z opeko zidanih grobnic pa še nisem videla

...pripravljeni na noč čarovnic :)

Surinamka

brez zamere, ampak obraz ima pa tak kot kakšen zapit star desc :)

anagonda se je trudila na vse načine ven zlesti iz kletke

31. oktober 2016, ponedeljek

Waterland - Paramaribo - Waterland

Zgodaj zjutraj vstaneva in se odpraviva na klirens. Hitreje je bilo, kot sem pričakoval. Na carini nama takoj dajo tisti papir, ki je najpomembnejši v našem življenju. Zarpe. In imigracionisti nama poštempljajo pasoše. Precej enostavnejše, kot v Braziliji. In predvsem precej lepše. Carinica je bila res punca iz reklame, sloka, visoka, vitka in lepega obraza. In še lepših nohtov, okrašenih z dragulji. Tipična uradnica?

Še malo šopinga in nazaj na Malo. Sledi sezonsko čiščenje (vode in elektrike ne bova videla do novega leta) in nedolžen klik na "update" na telefonu. Rezultat je popolnoma nov operacijski sistem in s tem povezane težave. Ah, ja...

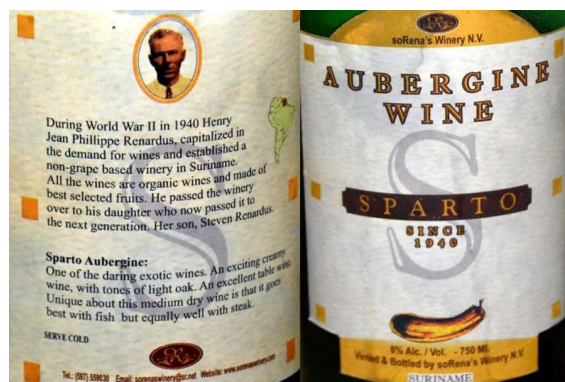
Popoldan se zapeljeva v Domburg in posloviva od prijateljev. Začasno. Z enimi se bova spet videla na Barbadosu že čez nekaj dni, z drugimi morda kje drugje. Svet je majhen.

Še vračilo avta, poračun stroškov v marini in dan je pod streho. Jutri pa spet plujeva. Končno!

Proti Karibom

za slovo od Surinama sva končno odprla Surinamsko vino, ki sva ga kupila pred 10 dnevi

no ja...podobno slivovemu kitajskemu vinu, vendar manj sladek; ni bilo, da bi si še kupila eno flaško...

za finish si naredila dva kozarčka vložene okre s čilijem in česnom; kakšna bo čez nekaj dni, bomo še videli

in pa dušeni jajčevci s čilijem kot priloga k mesu; zelenjava vse eco! in to trenutno v tem obdobju raste